

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

GRAN SALA

1. [Sentència \(C-747/22\)](#), de 7 de maig de 2026, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, per la qual es resol la qüestió prejudicial plantejada per un Tribunal italià en el marc d'un litigi vinculat a la **renda garantida de ciutadania**.

La qüestió fa referència a una persona beneficiària de protecció subsidiària, que residia a Itàlia des de l'any 2011, que percebia una renda garantida de ciutadania. Aquesta prestació estava vinculada a la concessió de la qual estava supeditada al requisit de residència d'almenys 10 anys en el territori italià i, a més, que els dos últims anys residís a Itàlia de manera ininterrompuda.

L'Institut Nacional de Previsió Social va comprovar que l'interessat no complia aquest requisit; per la qual cosa va acordar finalitzar els pagaments i exigir la devolució de les quantitats econòmiques percebudes.

El jutge nacional planteja al TJUE si aquest requisit era —o no— discriminatori i desproporcionat.

El TJUE afirma: a) que la renda garantida de ciutadania és una mesura d'accés a l'ocupació, subjecta al principi d'igualtat entre els beneficiaris de protecció internacional i els nacionals de l'Estat membre; b) que, encara que el requisit de residència de 10 anys s'aplica de manera idèntica als ciutadans de tots els estats membres, afecta principalment els no nacionals i constitueix una discriminació indirecta d'aquests; i c) que aquest requisit no està objectivament justificat i no és suficient que el Govern italià al·legui el fet que la renda garantida de ciutadania suposa una càrrega administrativa i econòmica considerable, ja que el TJUE assenyala que la concessió de prestacions socials a una persona implica els mateixos costos per a la institució de què es tracti, amb independència que aquesta persona sigui beneficiària de protecció internacional o nacional.

Per tot això, manifesta que el dret de la Unió Europea no contempla la durada d'estada en el territori d'un Estat membre com a criteri per a la concreció de les prestacions. Així mateix, afirma que supeditar la concessió d'aquest tipus de prestacions econòmiques a favor dels beneficiaris al fet que estiguin residint 10 anys en un Estat membre és contrari a l'objectiu del dret de la Unió Europea, que no és altre que garantir un nivell mínim de prestacions als beneficiaris de protecció oficial,

l'estatut dels quals, per la seva pròpia naturalesa, no és permanent i pot ser revocat, cosa que suposaria en la pràctica la devolució de les persones al seu país d'origen.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència 290/2026](#), de 10 de març, de la Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'acorda no admetre a tràmit per **extemporani** el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència presentat contra la sentència de 4 de maig de 2016 dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, referent al **procediment de revisió** (abans recurs de revisió) en haver transcorregut més dels cinc anys establerts a l'article 512.2 de la Llei d'enjudiciament civil, a la qual es remet l'article 102.3 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, des de la publicació de la sentència que es pretén revisar fins a la data de la sol·licitud d'inici del procediment de revisió de la corresponent sentència, fixant doctrina a aquest efecte.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Mitjançant resolució de 5 de maig de 2014 del Ministeri d'Interior, després de la incoació i la tramitació d'un expedient administratiu disciplinari, es va imposar al funcionari Sr. Eulogio (membre fins a la sentència del Cos Nacional de Policia) la sanció de separació del servei, prevista a l'article 10.1.a) de la Llei orgànica 4/2010, de 20 de maig, del règim disciplinari del Cos Nacional de Policia, com a autor d'una falta molt greu, tipificada a l'article 7.j) de l'esmentada llei orgànica, per incompliment de les normes sobre incompatibilitats, quan això dona lloc a una situació d'incompatibilitat.
- Contra aquesta resolució del Ministeri d'Interior de 5 de maig de 2014 es va interposar per l'interessat recurs de reposició, que va ser desestimat expressament per resolució de 18 d'agost de 2014 del Ministeri d'Interior.
- Contra la resolució del Ministeri d'Interior de 18 d'agost de 2014 la representació processal del Sr. Eulogio va interposar recurs contenciós administratiu, que va ser admès i substanciat per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional va desestimar el recurs contenciós administratiu mitjançant sentència de 4 de maig de 2016, adquirint aquesta fermesa.
- Mitjançant escrit de 20 de març de 2025, i sense complir amb els requisits de postulació, l'interessat va sol·licitar a la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional la revisió de la seva sentència ferma de 4 de maig de 2016. Plantejada la qüestió de competència, la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va declarar la seva competència per conèixer del recurs de revisió.
- La representació legal del recurrent va presentar demanda de revisió el 27 de novembre de 2025, en la qual, principalment, apel·la a l'article 102.1 de la LJCA amb referència a les seves lletres b) i c), sobre la base d'una sentència dictada pel Jutjat Penal núm. 1 d'Eivissa, que considera nous documents ignorats pel recurrent, atès que són posteriors en el temps i al·ludeixen a falsedats que es van donar per bones en el moment de dictar-se la sentència que es pretén revisar.
- De l'escrit de demanda del procediment de revisió (abans recurs de revisió) se'n va donar trasllat a l'Advocacia de l'Estat i a la Fiscalia. Ambdues sol·liciten la declaració de no admissió a tràmit del procediment de revisió per incompliment dels requisits establerts a l'article 512.1 de la Llei d'enjudiciament civil, en considerar-lo extemporani, ja que des de la data de la publicació de la sentència que es pretén revisar i l'escrit de sol·licitud de revisió havia transcorregut amb excés el termini dels cinc anys.

L'Advocacia de l'Estat, a més, afegeix que no s'ha acreditat que la sentència del Jutjat Penal número 1 d'Eivissa, que absol el recurrent del delicte de fals testimoni, tingui transcendència en el cas.

Per la seva banda, la Fiscalia considera també que ni l'escrit d'interposició del recurs de revisió ni la demanda de revisió compleixen amb els requisits legals, ja que no concreten ni raonen els motius de revisió establerts a l'article 102 de la LJCA.

La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant sentència de 10 de març de 2026, acorda no admetre a tràmit la demanda de revisió de la sentència de 4 de maig de 2016 dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en el procediment de revisió de sentències, d'acord amb els arguments jurídics següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- En primer lloc, en relació amb la naturalesa del procediment de revisió de sentències (abans recurs de revisió), la sentència ressalta les particularitats característiques d'aquest procediment, tal com va posar de manifest la STS 2667/2016, de 19 de desembre.

Efectivament, el procediment de revisió «és un remei de caràcter excepcional i extraordinari, ja que suposa un allunyament de les regles generals, en particular del principi d'intangibilitat de la cosa jutjada».

En tractar-se d'una excepció, ha de «ser interpretada de manera restrictiva i circumscrita als casos o motius taxativament establerts a la llei, estrictament entesos, amb proscripció de qualsevol interpretació extensiva o anàloga».

Això suposa que el procediment de revisió de sentències no pot transformar-se en una nova instància, mitjançant la qual es corregissin defectes formals o de fons de les sentències fermes contra la qual es dirigeix. En definitiva, «el recurs extraordinari de revisió no es dirigeix a permetre el replantejament d'un litigi ja resolt, ni tan sols a esmenar una interpretació equivocada de la legalitat o una valoració incorrecta de les proves».

- En segon lloc, sobre els pressupòsits processals del procediment de revisió de sentència, la Secció assenyala que, pel que fa al termini que ha de transcórrer entre la publicació de la sentència ferma que es pretén revisar i la sol·licitud de revisió, han de transcórrer com a màxim els 5 anys estipulats a l'article 512 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, ja que l'article 102.3 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa es remet expressament, pel que fa a la legitimació, terminis, procediment i efectes, al que disposa l'esmentat article 512 de la LEC.

Atenent aquests requisits, és clar i evident que han transcorregut amb excés més dels cinc anys —als quals al·ludeix l'article 512 de la LEC— des de la data de la sentència que es pretén revisar, ja que va ser dictada en data 4 de maig de 2016 i la sol·licitud del procediment de revisió d'aquesta sentència es va presentar el dia 20 de març de 2025, per la qual cosa la Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem acorda la no admissió a tràmit de la sol·licitud del procediment de revisió de la sentència de 4 de maig de 2016 que es pretenia revisar.

3. [Sentència 390/2026](#), de 26 de març, de la Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades contra la sentència dictada en data 24 de maig de 2024 per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional

referent a la **protecció de dades de caràcter personal** i a la necessitat de fer una interpretació àmplia del concepte de tractament de dades de caràcter personal de la qual s'infereix que el responsable del tractament de dades queda subjecte als principis reguladors del tractament de dades de caràcter personal i, especialment, a l'obligació de minimitzar les esmentades dades. En el cas d'actuacions fa referència a la petició d'informe mèdic que avalés l'absència al lloc de treball d'un funcionari públic.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem acorda:

- Estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades contra la sentència dictada en data 24 de maig de 2024 per la Secció Primera de la Sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional, que va estimar el recurs contenciós administratiu presentat per l'Advocacia de l'Estat, en nom i defensa de l'Administració General de l'Estat; sentència que casa i anul·la per no ser conforme a dret.
- I, en conseqüència, desestimar el recurs contenciós administratiu presentat per l'Advocacia de l'Estat en defensa i representació de l'Administració General de l'Estat contra la Resolució dictada en data 25 de març de 2021 per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades per la qual va imposar a la Secretaria General d'Institucions Penitenciàries una sanció d'advertència per vulneració dels principis relatius al tractament de dades personals continguts a l'article 5.1.c) del Reglament (UE) 2016/679, del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades de caràcter personal i a la lliure circulació d'aquestes.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Els dies 7 i 9 d'abril de 2019, el Sr. Vidal, funcionari d'Institucions Penitenciàries, no va assistir al seu lloc de treball al Centre Penitenciari de Lanzarote. Absència que va justificar presentant un justificant mèdic de 9 d'abril, en què el metge especifica "data d'indisposició entre el 7 i el 9 d'abril", amb data i signatura.
- En data 9 i 17 de maig de 2019, la directora del Centre Penitenciari requereix al funcionari perquè aporti el diagnòstic i el tractament mèdic referent a les seves absències laborals que prèviament havia justificat.
- El funcionari no aporta aquesta documentació, al·legant el seu dret a la intimitat personal.

- En data 2 i 19 de juny de 2019, es comunica al funcionari la reducció en la seva nòmina pels imports corresponents als dos dies d'absència laboral.
- En data 9 de juny de 2020, l'Agència Espanyola de Protecció de Dades inicia un procediment sancionador contra la Secretaria General d'Institucions Penitenciàries per presumpta infracció dels principis relatius al tractament de dades continguts a l'article 5.1.c) del Reglament Europeu de Protecció de Dades, que, després de la tramitació del corresponent expedient sancionador, finalitza amb la Resolució de 12 de febrer de 2021 de la directora de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades amb la imposició d'una sanció d'avertència per vulneració dels principis previstos en l'esmentat article 5.1.c) del RGPD, en haver-se sol·licitat, a través del Centre Penitenciari de Lanzarote, dades relatives a la salut del funcionari afectat.
- Contra aquesta resolució sancionadora, es presenta recurs de reposició que va ser desestimat per Resolució de 12 de febrer de 2021 de la directora de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.
- Contra la Resolució del recurs de reposició de 12 de febrer de 2021, l'Advocacia de l'Estat, en nom i defensa de l'Administració General de l'Estat, va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant la Secció Primera de la Sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional.
- La Secció Primera de la Sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional, mitjançant sentència de 25 de maig de 2024, va estimar el recurs contenciós administratiu, anul·lant la Resolució de la directora de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.
- Contra aquesta sentència estimatòria, la representació processal de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 30 d'octubre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si pot entendre's que s'ha produït un tractament de dades personals en els termes recollits a

l'article 4 del Reglament general de protecció de dades pel sol requeriment d'aportació de documentació amb dades protegides de caràcter personal».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 4 del Reglament 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades de caràcter personal i pel qual es deroga la Directiva europea 95/46/CE (Reglament general de protecció de dades), sens perjudici que la sentència s'hagi d'estendre a altres qüestions o normes si així ho exigeix el debat finalment plantejat en el recurs.

La sentència comença analitzant de manera detallada totes les normes d'aplicació, concretament, l'article 8 de la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea; els articles 1, 4, 6 i 25 del Reglament 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades de caràcter personal i a la seva lliure circulació i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE; l'article 18 de la Constitució espanyola i l'article 8 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals; resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i, en conseqüència, fixa, en el seu fonament de dret sisè, la doctrina jurisprudencial en els termes següents:

«La necessària salvaguarda dels drets fonamentals de les persones, singularment el dret a la protecció de dades de caràcter personal, reconegut a l'article 8, apartat 1, de la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, així com el dret a la intimitat personal, proclamat a l'article 18, apartats 1 i 4 de la Constitució espanyola, exigeix una interpretació àmplia i no restrictiva del concepte de tractament de dades de caràcter personal definit a l'article 4.2 del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE, de la qual cosa s'infereix que el responsable del tractament de dades de caràcter personal queda subjecte al compliment dels principis reguladors del tractament de dades de caràcter personal, entre ells, el principi de minimització de dades, contingut a l'article 5 de l'esmentat Reglament UE, des del moment en què es sol·licita a una persona física l'aportació de dades de caràcter personal, amb independència que les esmentades dades arribin o no a ser efectivament facilitades i posteriorment rebudes pel responsable del tractament de dades, tot això amb la finalitat de prevenir la generació de riscos rellevants per als drets fonamentals de les persones afectades.»

Un cop establerta la doctrina i resolta la qüestió d'interès cassacional, l'aplica al cas d'actuacions i, en aquest sentit, afirma que, si bé és legítim el control sobre

l'absentisme laboral i la lluita contra el frau, això no legitima l'Administració a sol·licitar més dades de caràcter personal, concretament el diagnòstic de la malaltia i el seu tractament, quan ja s'havia exercit aquest control per evitar l'absentisme laboral amb la presentació del justificant mèdic de "part de baixa per indisposició", segellat i signat i, a més, convalidat pel metge del centre penitenciari esmentat, especialment quan el dret a la salut és un dret de caràcter personal especialment protegit en el nostre ordenament jurídic i en el dret de la Unió Europea, com ha posat de manifest tant la jurisprudència europea com la nostra jurisprudència.

Per tot això, estima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació processal de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades contra la sentència dictada el 24 de maig de 2024 per la Secció Primera de la Sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional; sentència que casa i anul·la per no ser conforme a dret.

4. [Sentència 497/2026](#), de 23 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Xunta de Galícia davant la interlocutòria de 9 de juliol de 2025 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia en relació amb **l'extensió d'efectes d'una sentència a tercers que no han presentat recurs** només en els supòsits que es tracti d'actes administratius personals i individuals. Fixació de la doctrina referent a la interpretació de l'article 110.5 c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació de la Xunta de Galícia davant la interlocutòria de 9 de juliol de 2025 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, en el procediment d'extensió d'efectes de sentència número 253/2025.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La sentència de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia de 26 de juny de 2024 va estimar el recurs contenciós administratiu interposat per una funcionària del cos de veterinaris i reconeix a la recurrent el caràcter definitiu de l'adjudicació de destinació efectuada al seu favor en la resolució de 7 d'agost de 2023, amb l'obligació de l'Administració de dur a terme totes les actuacions que fossin oportunes amb aquesta finalitat. En la citada sentència, el TSJ de Galícia reconeix que l'article 60 e) de la Llei 2/2015, de 29 d'abril, d'ocupació pública de

Àrea de Presidència
Secretaria General

Galícia va introduir la possibilitat d'adjudicació de destinacions provisionals als funcionaris de nou ingrés, però aquesta redacció és posterior al procés selectiu, per la qual cosa no li és d'aplicació i, en conseqüència, l'Administració ha d'adjudicar el lloc de treball de primer destí de forma definitiva a la recurrent.

- La representació processal de la Sra. Herminia va sol·licitar l'extensió dels efectes de la sentència, al·legant que havia participat en un procés selectiu que es regeix per la mateixa normativa i idèntic contingut de les bases en relació amb la naturalesa d'adscripció del primer destí. La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Galícia estima la sol·licitud i, mitjançant interlocutòria de 12 de juny de 2025, estén els efectes de la sentència a la interessada.

El TSJ de Galícia, en la interlocutòria de 12 de juny de 2025, aplica la jurisprudència en relació amb la identitat de les situacions, recollida en la STS de 9 d'octubre de 2018, i conclou que de l'examen de la jurisprudència en la matèria per a l'extensió dels efectes d'una sentència a tercers no recurrents es desprèn que no és necessari que la identitat sigui fàctica, sinó que n'hi ha prou que sigui jurídica, cosa que succeeix en el cas d'actuacions.

Així mateix, pel que fa a l'aplicació de l'article 110.5 c) de la LJCA, la Sala assenyala que el Tribunal Suprem diferencia el cas entre qui ha interposat recurs en via administrativa i qui no ho ha fet, entenent que només en el primer cas és aplicable l'article 110.5 c) de la LJCA.

- Davant aquesta interlocutòria, la representació i defensa de la Xunta de Galícia va interposar recurs de reposició que va ser desestimat per interlocutòria de 9 de juliol de 2025 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Galícia.
- Contra aquesta interlocutòria desestimària, la representació de la Xunta de Galícia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 29 de novembre de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si és aplicable la jurisprudència d'aquesta Sala que interpreta l'excepció prevista a l'article

110.5.c) de la LJCA, quan es tractin de resolucions adreçades a una pluralitat de destinataris i que són publicades, o només cal aplicar aquesta excepció quan es tracti d'actes que són objecte d'interpretació personal i individual a qui pretengui l'extensió de la sentència».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 110.1.a) i 110.5.c) de la LJCA en relació amb els articles 45.1 b) i 45.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques.

La sentència resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu declarant que, en aquest cas, en no existir una resolució personal i individual, sinó una resolució del tribunal qualificador de destinatari plural, que produeix efectes homogenis i concurrents respecte de la totalitat dels aspirants que han superat el procés selectiu, en la mesura que a tots ells se'ls adjudica de forma provisional el lloc de treball del primer destí, per raons de seguretat jurídica i d'unitat d'actes, conclou que en aquest cas no és d'aplicació l'excepció establerta a l'article 110.5.c) de la LJCA, cosa que comporta necessàriament la desestimació del recurs de cassació interposat per la representació de la Xunta de Galícia davant la interlocutòria de 9 de juliol de 2025 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia.

5. [Sentència 498/2026](#), de 23 d'abril, de la Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Madrid contra la sentència de 5 de juny de 2023 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid que fixa la doctrina conforme a la qual, d'acord amb el que disposa l'article 73.3 de la LRBRL, a la llum del principi de democràcia i del dret de participació, determina que el **concepte d'interessat** establert a l'article 21.1 de la Constitució espanyola i el concepte d'interessat establert a l'article 4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, s'ha d'interpretar en el sentit que els grups municipals, en tant que integren els **regidors, membres de la corporació adscrits a una determinada formació política, tenen dret que se'ls concedeixi un tràmit d'audiència i a formular al·legacions en els procediments incoats amb l'objecte de declarar la inviabilitat sobrevinguda dels pressupostos participatius** que hagin estat prèviament aprovats pel Ple de la corporació local.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- En data 22 de febrer de 2016, la Junta de Govern de l'Ajuntament de Madrid, en compliment de l'article 27 del Reglament orgànic de participació ciutadana, va aprovar les directrius reguladores del procediment per al desenvolupament dels pressupostos participatius; directrius posteriorment modificades el 18 de gener de 2017.
- D'acord amb les anteriors previsions, els veïns de la ciutat de Madrid van proposar diferents projectes, alguns dels quals van anar superant les diferents fases programades, entre les quals es trobava una avaluació pel personal municipal amb l'objecte de determinar la viabilitat, legalitat i cost, desenvolupant-se la quarta fase de selecció, mitjançant la qual la ciutadania va donar suport al projecte, que va quedar vinculat al seu exercici pel mateix Ajuntament.
- Havent-se realitzat de la forma descrita quatre convocatòries de pressupostos participatius corresponents als exercicis 2016, 2017, 2018 i 2019, la Direcció General de Participació Ciutadana va revisar, l'any 2020, els projectes aprovats i pendents d'execució, conclouent la impossibilitat sobrevinguda de materialitzar 232 dels referits projectes.
- En la resolució de 27 d'agost de 2020, la Direcció General de Participació Ciutadana va acordar l'inici de l'expedient per a la declaració d'inviabilitat sobrevinguda dels 232 projectes de pressupostos participatius referents a les convocatòries dels anys 2016, 2017, 2018 i 2019.
- A continuació es va iniciar un tràmit d'audiència perquè els interessats poguessin presentar les al·legacions, documents i justificants que estimessin oportuns en el termini dels 10 dies següents al de la seva publicació al BOE, la qual va tenir lloc el 9 de setembre de 2020.
- En data 23 de setembre de 2020, va tenir entrada al Registre de l'Ajuntament un escrit subscrit pel grup municipal Más Madrid, en què es van formular al·legacions a la referida inviabilitat sobrevinguda dels projectes anteriorment referenciats.
- El 5 de febrer de 2021 es va emetre proposta de resolució per inadmetre l'escrit del citat grup municipal per entendre que mancava de legitimació en no tenir la condició d'interessat.
- La Direcció General de Participació Ciutadana, mitjançant resolució d'17 de maig de 2021, va resoldre no admetre a tràmit l'escrit d'al·legacions, per manca de legitimació del grup municipal Más Madrid, en no tenir la condició d'interessat en el citat procediment administratiu.

- El 18 de juny de 2021, el grup municipal Más Madrid va interposar recurs de reposició contra la inadmissió de les al·legacions presentades, ja que entenien que els regidors tenen acreditada legitimitat per efectuar al·legacions en un expedient que declara inviables projectes que ja havien estat aprovats per i per a la col·lectivitat, essent aquesta l'única forma de control que l'ordenament atorga en aquest cas per controlar el correcte funcionament de les obligacions de l'òrgan competent en matèria de pressupostos participatius.
- En data 9 de juliol de 2021, la Direcció General de Participació Ciutadana va desestimar el recurs de reposició, apreciand la manca d'interès legítim del grup municipal recurrent, per no haver estat aquest el proponent dels projectes de pressupostos participatius declarats inviables amb posterioritat a la seva aprovació inicial i ratificació per la votació ciutadana.
- Davant la desestimació del recurs de reposició, la representació processal del Grup Municipal de Más Madrid de l'Ajuntament de Madrid va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 32 de Madrid, que va estimar el citat recurs mitjançant sentència d'11 de juliol de 2022.
- Davant aquesta sentència estimatòria, la representació processal de l'Ajuntament de Madrid va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va correspondre a la Secció Segona.
- La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, mitjançant sentència de 5 de juny de 2023, va desestimar el recurs d'apel·lació, reconeixent la legitimitat del grup municipal Más Madrid per presentar al·legacions contra les resolucions de la Direcció General de Participació Ciutadana per les quals es va acordar la inviabilitat dels 232 projectes participatius, atès que els grups municipals estan integrats per regidors i, per tant, gaudeixen de la condició d'interessats d'acord amb el concepte establert a l'article 4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.
- Contra la sentència desestimatòria dictada per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid de 5 de juny de 2023, el lletrat de l'Ajuntament de Madrid va presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 9 d'octubre de 2024, va acordar:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a:

«Determinar si en l'expedient de revisió d'inviabilitat de pressupostos participatius tenen dret al tràmit d'audiència i formulació d'al·legacions, per tenir la condició d'interessats, els grups municipals, tenint en compte que els pressupostos participatius són aprovats pel Ple municipal».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació, les contingudes a l'article 23.1 de la Constitució espanyola; els articles 4 i 82.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i la jurisprudència que els interpreta, sens perjudici que la sentència s'hagi d'estendre a altres, si així ho exigís el debat final plantejat en el recurs, ex article 90.4 de la LJCA.

La sentència declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència basant-se en els següents arguments de dret:

- En relació amb l'objecte i plantejament del recurs de cassació, la sentència recull i reafirma els fonaments jurídics establerts a la sentència del TSJ de Madrid i, en aquest sentit, afirma que:
 - Partint de la consideració que els ajuntaments es defineixen, conforme al que disposa l'article 140 de la Constitució espanyola, com a corporacions de caràcter democràtic, que estan integrades per l'alcalde i els regidors, elegits aquests pels veïns del municipi, així com de la referència relativa al fet que els regidors, i els grups municipals en què s'integren, dipositaris del mandat representatiu, són titulars dels drets polítics inherents al ius in officium, segons es desprèn del que disposa l'article 23.1 de la Constitució.

Per a això és necessari tenir en compte la naturalesa jurídica dels grups municipals, que es recull expressament a l'article 73.3 de la LRBRL, com a un mitjà o canal essencial perquè els representants populars, que formen les respectives corporacions locals, participin en l'activitat democràtica d'aquestes, la qual cosa els confereix capacitat i legitimitat per intervenir en tots els assumptes d'àmbit polític que afecten la col·lectivitat local, la capacitat decisòria dels quals correspon al Ple o a altres òrgans de govern.

Per tant, el dret de presentar al·legacions per part dels grups municipals en tot allò que els afecta no deixa de ser una manifestació del dret de participació reconegut i consagrat a l'article 23 de la Constitució espanyola.

- Que no s'ha de perdre de vista que els pressupostos participatius, la inviabilitat sobrevinguda dels quals es pretén, van obtenir finalment la seva aprovació pel Ple de l'Ajuntament de Madrid, del qual forma part el grup municipal Más Madrid, per la qual cosa les resolucions administratives impugnades, en tant que impedeixen la participació i intervenció del grup municipal Más Madrid en el procediment administratiu en què es qüestiona la viabilitat de determinats pressupostos participatius en el seu moment inclosos en els corresponents pressupostos generals de l'Ajuntament de Madrid, vulneren l'ordenament jurídic.

A més, en aquest apartat cal afegir que la característica dels pressupostos participatius es configura com a fórmules de participació democràtica de la ciutadania en la política pressupostària dels ajuntaments, que es deriva del reconeixement de la iniciativa popular regulada a l'article 70 bis.2 de la LRBRL, que habilita els veïns que gaudeixen del dret de sufragi actiu en les eleccions municipals a intervenir de forma directa en l'elecció dels projectes i inversions que ha d'executar el govern local, així com en la distribució de les despeses, que han de ser ratificades pel Ple corporatiu.

- Que el concepte del contingut d'interessats al qual al·ludeix l'article 4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques és aplicable també als grups municipals, ja que estan integrats per regidors i regidores elegits democràticament pels veïns del municipi.

En aquest sentit, com afirma la sentència recorreguda, privar el grup municipal de la garantia de presentar al·legacions suposa una vulneració del dret fonamental de participació política dels regidors que integren el grup municipal, i això suposa una contradicció amb l'article 23.1 de la Constitució i amb l'article 73.3 de la LRBRL, tenint en compte, a més, que els projectes de pressupostos participatius la declaració d'inviabilitat sobrevinguda dels quals es pretén van ser aprovats pel mateix grup municipal que va interposar el recurs contenciós administratiu, cosa que posa de manifest l'existència d'un interès concret i constitucionalment legítim.

- En relació amb el marc jurídic, la sentència fa referència i analitza de manera detallada els articles 3, 7 i 8 de la Carta europea d'autonomia local, ratificada pel Regne d'Espanya; els articles 23.1 i 140 de la Constitució espanyola; l'article 4

de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i l'article 70 bis, en relació amb l'article 73 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, així com la STC 111/2016, de 9 de juny, i les sentències de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, entre d'altres, la de 8 de febrer de 1994, la sentència 1847/2019, de 18 de desembre, i la sentència 830/2019, de 17 de juny.

Basant-se en això, respon a la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit d'assenyalar que «l'article 73.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, a la llum del principi de democràcia i del dret de participació política enunciat a l'article 140 de la Constitució, determina que el concepte d'interessat establert a l'article 4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, s'ha d'interpretar en el sentit que els grups municipals, en tant que integren els regidors, membres de la corporació adscrits a una determinada formació política, tenen dret que se'ls confereixi un tràmit d'audiència i a formular al·legacions en els procediments incoats amb l'objecte de declarar la inviabilitat sobrevinguda de pressupostos participatius, que havien estat aprovats prèviament pel Ple de la corporació municipal».

Per tot això, una vegada fixada la doctrina jurisprudencial, conclou que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel lletrat de l'Ajuntament de Madrid contra la sentència de 5 de juny de 2023, dictada per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.

6. [Sentència 507/2026](#), de 27 d'abril, de la Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Junta d'Andalusia contra la sentència de 20 de setembre de 2023 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, i fixa la doctrina jurisprudencial als efectes de l'article 39.3 c) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, segons la qual s'ha d'entendre que la sol·licitud formulada pel beneficiari d'una subvenció perquè se li aboni l'import de l'ajut o la part d'aquest que queda pendent tindrà l'efecte, si escau, d'interrompre la **prescripció del dret del beneficiari al cobrament de la subvenció**; però no es pot atribuir a aquesta reclamació la virtualitat d'interrompre el termini de **prescripció del dret de l'Administració a reconèixer o liquidar el reintegrament**.

Els antecedents de la sentència són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Direcció Provincial de Cadis del Servei Andalus d'Ocupació, Servei de Formació Professional, Autònoms i Programes per a l'Ocupació, va atorgar a l'Associació de Suport al Medi Ambient una subvenció de 433.012,50 euros per a la primera execució de determinades accions formatives dirigides principalment a treballadors ocupats en PIMES.
- El 31 de gener de 2011 es va abonar el 75 % de l'import de la subvenció atorgada i, un cop finalitzats els cursos i el termini de justificació, es va sol·licitar la liquidació i el pagament de l'ajut restant; davant la inactivitat de l'Administració, l'esmentada associació va interposar recurs contenciós administratiu, que va ser estimat per sentència de 8 de febrer de 2017 de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia.
- La representació processal de la Junta d'Andalusia va acordar interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, que va finalitzar amb sentència estimatòria i obligant a retreure les actuacions judicials perquè la Secció 1a de la Sala Tercera del TSJ d'Andalusia es pronunciés conforme al que disposa el fonament sisè de la sentència recorreguda en cassació.

No obstant això, el TSJ d'Andalusia, mitjançant exhort al Jutjat d'Instrucció número 6 de Sevilla, va dictar una interlocutòria, en data 13 de març de 2019, acordant suspendre el recurs contenciós administratiu per prejudicialitat penal relacionada amb les investigacions que se seguien al Jutjat d'Instrucció núm. 6 de Sevilla en el si d'unes diligències prèvies.

- La Direcció General de Formació Professional, mitjançant resolució de 25 de juny de 2021, va reclamar a l'esmentada associació beneficiària el reintegrament de 128.432,25 euros en concepte de principal, més 57.233,72 euros en concepte d'interessos de demora.
- Contra aquesta resolució l'Associació de Suport al Medi Ambient (NATURA) va interposar un recurs contenciós administratiu que va correspondre i es va substanciar davant la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia.
- La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia va estimar el recurs contenciós administratiu mitjançant sentència de 20 de setembre de 2023, ja que va considerar que la part actora havia provat que havia prescrit el dret de l'Administració a reclamar el reintegrament de part de la subvenció atorgada per haver transcorregut més del termini de 4 anys, fet acreditat, i, a més, afegeix que no interromp el termini de prescripció el recurs

contenciós administratiu posteriorment interposat, atès que tenia per finalitat exigir el compliment de les obligacions de l'Administració davant la seva inactivitat per procedir al pagament de la quantitat restant no abonada de la subvenció total atorgada, sense guardar relació amb la resolució referida al reintegrament, ja que res impedeix a l'Administració continuar amb la seva tasca de comprovació per determinar les possibles causes de reintegrament, conclouent que l'acció d'exigir el reintegrament havia prescrit.

- Davant aquesta sentència estimatòria, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció 1a (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 7 de febrer de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo com a recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a interpretar l'article 39 de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, a fi de determinar si el recurs contenciós administratiu interposat al·legant inactivitat, pel qual s'instà la liquidació del 25 %, interromp el termini de prescripció del dret a reconèixer o liquidar el reintegrament en virtut de l'article 39.3.a) i c) de la Llei general de subvencions per tractar-se d'actes fefaents del beneficiari i de l'Administració que condueixen a la liquidació de la subvenció.
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 39 de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, sens perjudici que s'hagi d'estendre a altres si així ho exigeix el debat finalment plantejat en el recurs.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, després d'analitzar les al·legacions de les parts i recordar diverses sentències del Tribunal Suprem referides als terminis de prescripció relacionats amb els expedients de concessió de subvencions, resol la qüestió que planteja l'interès cassacional en el sentit següent:

«Als efectes previstos a l'article 39.3.c) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, s'ha d'entendre que la reclamació formulada pel beneficiari de la subvenció amb la finalitat que se li aboní l'import de l'ajut o la part d'aquest que queda pendent tindrà l'efecte, si escau, d'interrompre la prescripció del dret d'aquest beneficiari al cobrament de la subvenció; però no es pot atribuir a aquesta reclamació

la virtualitat d'interrompre el termini de prescripció del dret de l'Administració a reconèixer o liquidar el reintegrament».

Per tot això, aquesta sentència conclou declarant que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Junta d'Andalusia contra la sentència de 20 de setembre de 2023 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia.

7. [Sentència 532/2026](#), de 29 d'abril, de la Secció 2a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de Red Eléctrica de España, S.A.U. contra la sentència de 19 de març de 2024 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria referent a **l'ordenança fiscal reguladora de la taxa per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport i distribució d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs** i fixa la doctrina jurisprudencial referida al fet que l'esmentada ordenança ha de prendre, a l'hora d'establir la base imposable, com a referència la utilització que reporta l'aprofitament, i no només un percentatge sobre el valor del sòl o de la construcció.

La Secció Segona de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil Red Eléctrica de España, S.A.U. davant la sentència de 19 de març de 2024 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, sentència que casa i anul·la.

Així mateix, fixa la doctrina jurisprudencial en el sentit que, en els supòsits d'ordenances fiscals locals reguladores de la taxa per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport i distribució d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, per determinar la base imposable d'aquella s'ha de tenir en compte la utilització que reporta l'aprofitament, i no només un percentatge sobre el valor del sòl o les edificacions.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- En data 12 de desembre de 2022 va ser publicada al Butlletí Oficial de Cantàbria l'aprovació definitiva de l'ordenança fiscal de la junta veïnal de Vega de Villafufre reguladora de la taxa per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport i distribució d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La representació processal de la mercantil Red Eléctrica de España, S.A.U. va interposar recurs contenciós davant la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, que, mitjançant sentència de 19 de març de 2024, va desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu, declarant ajustada a dret l'esmentada ordenança i l'acord d'aprovació.
- Contra la sentència desestimària, la representació processal de la societat Red Eléctrica de España, S.A.U. va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 16 de juliol de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo com a recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«1) Si l'ordenança fiscal reguladora de la taxa per aprofitament especial o utilització privativa del domini públic local de les instal·lacions de transport i distribució d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs pot determinar la base imposable prenent com a paràmetre el valor del sòl i el valor de les construccions, encara que formalment mantingui com a referència la utilitat que reporta l'aprofitament». «2) Matisar, precisar o revisar, si escau, la jurisprudència establerta, concretant si es pot considerar motivat l'informe tècnic econòmic al qual es refereix l'article 25 del TRLHL i l'article 20.1 de la LTPP i que s'ha d'incorporar als expedients de les aprovacions de les taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic, quan utilitza un coeficient de graduació del 50 % que no apareix justificat».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 24.1 a) i 25 del TRLHL; l'article 85 de la LPAP; l'article 64 de la Llei 25/1998, de modificació del règim legal de les taxes estatals i locals i de reordenació de les prestacions patrimonials de caràcter públic; l'article 20.1 de la LTPP, així com la jurisprudència que se cita com a infringida en l'escrit de preparació, i, sens perjudici que la sentència pugui estendre's a altres normes si així ho exigís el debat final plantejat en el recurs (ex article 90.4 de la LJCA).

La sentència resol ambdues qüestions d'interès cassacional en els termes següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- D'una banda, pel que fa a la primera, conclou que una ordenança fiscal reguladora d'una taxa per aprofitament especial o utilització privativa del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs ha de determinar la base imposable de l'aprofitament especial prenent com a referència la utilitat que reporta l'aprofitament, i no només el percentatge del valor del sòl i del valor de les construccions.

No és incompatible amb la regulació legal d'aquestes taxes que s'utilitzi, per gravar l'aprofitament especial, la base imposable prevista per a l'ús privatiu i s'apliquin dos tipus de gravamen diferents en funció de la major o menor intensitat de l'ús, quan ambdós operen sobre la base de càlcul determinada amb els criteris propis de la utilització privativa, i no amb els de l'aprofitament especial.

- En relació amb la segona qüestió plantejada, d'acord amb la doctrina consolidada del Tribunal Suprem, entre d'altres, les sentències de 14 de juliol de 2023, 19 de juliol de 2023 i 24 d'octubre de 2022, en què s'afirma que, essent el tipus de gravamen un element essencial de la taxa, que s'aplica sobre totes les magnituds per al càlcul de la quota tributària, ha d'aparèixer perfectament i clarament determinat en l'ordenança o en els annexos que es publiquin, d'acord amb els articles 16.1 a) i 17.4 del TRLHL.

Per tot això, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la mercantil Red Eléctrica de España, S.A.U. contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, que casa i anul·la.

TRIBUNAL DE COMPTES

SALA DE JUSTÍCIA

8. [Sentència 1/2026](#), de 6 de febrer, de la Sala de Justícia del Tribunal de Comptes, per la qual s'estima parcialment el recurs d'apel·lació presentat per una exalcaldessa i es desestimen íntegrament les alegacions presentades pels actors i, en conseqüència, es revoca la major part de la condemna inicial i s'absol la demandada de les pretensions relatives a l'abonament d'una fira taurina com a conseqüència d'haver aprovat dos contractes menors, la qual cosa suposava un **fraccionament de l'objecte i un excés de la quantia màxima del contracte menor**.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Departament Primer de la Secció d'Enjudiciament del Tribunal de Comptes, mitjançant [Sentència 3/2023](#), de 30 de maig, va condemnar parcialment una exalcaldessa al reintegrament d'un abast xifrat en 35.745 euros, desglossat en dos conceptes: d'una banda, 33.745,51 euros corresponents a diversos pagaments de la fira taurina de 2017, en considerar que no s'ha acreditat l'efectiva realització del servei o prestació; i, de l'altra, 2.000 euros per l'avançament en efectiu lliurat per l'exalcaldessa per a despeses a justificar, el destí del qual no va quedar acreditat.
- Els actors, no d'acord amb aquesta resolució, van sol·licitar a la Sala de Justícia que incrementés les quanties, per a la qual cosa van afegir dues noves partides basades en irregularitats en el procés de contractació. D'una banda, abús del contracte menor, pel qual van reclamar 35.965 euros addicionals pel pagament de les corrides de toros dels anys 2017 i 2018, argumentant que hi havia irregularitats en haver-se tramitat com a contractes menors dues factures, per imports de 35.090 i 29.645 euros, la qual cosa suposava que superava àmpliament els límits del contracte menor. D'altra banda, per fraccionament de l'objecte dels contractes menors: 14.520 euros abonats a la mateixa empresa per espectacles l'any 2017.
- L'exalcaldessa també va recórrer la condemna de 35.745,51 euros imposada en primera instància al·legant, d'una banda, incongruència i indefensió, ja que es deia que no s'havien acreditat les festes taurines quan aquest fet no va ser posat en dubte ni discutit per la part demandant; i, de l'altra, error en la valoració de les proves.

La Sala de Justícia del Tribunal de Comptes va resoldre estimant parcialment el recurs de l'exalcaldessa i desestimant íntegrament les al·legacions de la part actora, per la qual cosa es va acordar revocar la major part de la condemna inicial i absoldre la demandada de les pretensions relatives als pagaments de la festa taurina.

L'element rellevant d'aquesta sentència és que manté que el fraccionament dels contractes menors i el fet de superar els límits dels contractes menors, tot i que constitueixen irregularitats greus de la contractació pública, no generen per si mateixes responsabilitat comptable ni donen lloc a aquesta, ja que, perquè es produeixi, és necessari, com exigeix la jurisdicció, que existeixi un dany efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat.

Així mateix, recorda que la infracció de les normes que regulen els límits quantitius dels contractes menors pot donar lloc a responsabilitats de tipus disciplinari i fins i tot penal, però no comptable, ja que no té sentit imposar una indemnització econòmica si no s'ha produït un desequilibri patrimonial que hagi de ser reparat.